

SKVOTUOTI...
REIŠKIA
KOVOTI
(PARYŽIUS 1984)

Pirmą kartą paviešinta zine *Molotov & Confetti*
n°1 (Paryžius, 1984 m.).

Iš prancūzų kalbos vertė k., 2015 m. rugpjūtis.

Zanzara athée, rugpjūtis 2015

zanzara@squat.net

[<https://infokiosques.net/zanzara>]

Ne copyright. Kopijuok, mėgaukis!

Skvotuoti... reiškia kovoti

Vargas. Būti jaunam ir strigusiam pas tėvus dėl pinigų trūkumo kambario nuomai. Būti bedarbiu ir miegoti gatvėje, nes nuoma yra per didelė. Chaltūrinti, gauti pinigus vokelyje ir užsibūti pas draugus, nes nuomininkai reikalauja algos lapelių. Būti imigrantu ir nuolat privalėti trauktis į vis tolimesnį priemestį dėl rajono pertvarkų... Vargas.

Vargas 50 000 benamių paryžiečių. Vargas 15 000 iš jų, kuriems belieka aikštės ir metro peronai. Vargas 300 000 kitų, kurie jau ilgą laiką laukia abejotinių socialinių būstų. Neskaičiuojant milijonų, dvėsiančių iš bado kad sudurtų galą su galu, kad galėtų išsimokėti kambario nuomą, o galiausiai ir tų, kurie paprasčiausiai pūva skylėse.

Vargas, o jo akivaizdoje – 300 000 tuščių būstų vien tik Paryžiuje. Senų, naujų, mažų, tvarkingų ir purvinių. Atrodo, jog tai yra viskas apie ką mes galėjome pasvajoti. Tik kad...

Tik kad jie nori švaraus, sutvarkyto, disciplinuoto ir nuomotino miesto. Tu eini pro ten, kur tau yra pasakoma praeiti. Tu pasirodai ten, kur tau yra pasakoma pasirodyti. Tu moki ten, kur tau yra pasakoma mokėti. Tu apsigyveni ten, kur tau yra pasakoma gyventi. Kiekvienas savame kampe. Visi puikiai išmėtyti, gerai izoliuoti, puikiai stebimi, gerai kontroliuojami. Nepavojingi.

Imigrantų getai, kur yra nusispjauti ant įstatymų ir „prancūziškos kultūros“, kur žmonės padeda vieni kitiems išgyventi ir kovoti, kur nė vienas mentas negali įeiti nerizikuodamas savo sveikata. Jie to nebenori.

Po miestą besišlaistantis jaunimas, nekreipiantis dėmesio į taisykles bei tvarką, vagystės, sukčiavimas, rodeo, šventės, laukinė muzika ir pragariškas įvaizdis. Jie to nebenori. Batalionai bedarbių, saujelė ko prarasti nebeturinčių ir bet kam pasiruošusių banditų. Jie to nebenori.

Arba nusilenksi visoms jų užgaidoms, gyvensi taip kaip Jie nori kad gyventum, žaisi jų visuomenės žaidimą... arba mirsi. Ir vis dėlto šiandien Paryžiuje yra 300 000 tuščių būstų.

300 000 tuščių būstų, 300 000 būstų, atvirų kolektyvinei

okupacijai, skvotavimui, kaip tūkstančiai jau darė prieš tai, nuo „National“ iki „Vilins“, nuo „Cascade“ Flandres gatvėje iki „Crimée“ ir Eliziejaus laukų.

Tik kad tai ne visada veikia. Tai veikia vis mažiau ir mažiau. Laukiniai skvotai 20-ame paryžiaus rajone, ramesni skvotai 19-ame, maištingieji skvotai CAO [Centre autonome Occupé - pr. „Užimtas autonominis centras“, vertėjo past.], kolaboruojantys skvotai ar slapti skvotai, visi buvo išmesti.

Bet kuo tai turėtų stebinti? Jeigu Jie nori mumis atsikratyti, jeigu Jie nori uždrausti mūsų susibūrimus, mes savęs klausiamo, kodėl Jie toleruoja mūsų skvotus.

Tol, kol tai tebuvo pinigų klausimas, tol, kol jie teieškojo kaip apsaugoti savo nekilnojamąjį turtą ir jį paversti pelningu, mes visada galėjome ieškoti teisingumo ir, žaidžiant pagal valstybės ir savininkų taisykles, galėjome juos įvilioti į jų pačių paspėstus spąstus. Taip mūsų veikla trukdavo ilgiau – metus, du ar daugiau.

Tačiau dabar reikalai pasikeitė. Nors ilguose laikraščiu puslapiuose jie mums priskiria dylerių bei žudikų vaidmenis, iš tiesų puolamas yra ne skvoteris, bet jaunuolis, bedarbis, imigrantas ir prolis.

Kai kas savaitę Jie sau leidžia įsiveržti apieškojimams, suėmimams, jie nesitaiko į skvoterį, jų taikinyis yra nusikaltėlis, bėglys ar nelegalus imigrantas.

Kai Jie neleidžia tau atsikvėpti, kai kas savaitę Jie tave išvaro iš tavo užimto namo, tampa akivaizdu, kad sunaikinti Jie nori ne skvotą: kurioje Darbo biržoje tu esi užregistravęs? Koks oficialus adresas yra užrašytas tavo leidime gyventi, tavo darbo sutartyje, ar tam kad gautum socialines garantijas?

Šiandien mes nebegalime užimti namo tuo pačiu pamiršdami visa kita. Mes nebegalime tikėtis ramiai išspręsti gyvenamosios vietos problemos, ir toje vietoje ir sustoti. Nes Valstybė nepamiršta, kas mes esame. Nes jos represijos nesibaigia vien tik namuose.

Šiandien skvotas negali gyvuoti vienas. Jis negali laikytis vienas. Kadangi problema nėra vien tik gyvenamosios vietos klausimas, tai kartu būtinai yra ir darbo, bedarbystės, leidimo gyventi, rajono gyvenimo, bendro valgio, šventės istorija.

Skvotas, šiandien, negali pragyventi, nesusidūręs su baimės, pinigų, kontrolės ir kolektyvinio gyvenimo problemomis. Skvotas negali išlikti, jei kiti jo nepripažįsta, jei bedarbiai, proliai, imigrantai, skvoteriai ar ne, neparems skvoto ir jo neapgins.

Jei skvotas šiandien tėra getas tarp getų, jis pasmerktas nudvėst. Tam kad jis veiktų, tėra vienintelė sąlyga: kova.

Molotovas

1984 m. gegužės 15 d. Menilmontante [Paryžiaus XX-ame rajone] keliasdešimt įtūžusių skvoterių užpuolė mentų patrulius su metaliniais strypais ir molotovo kokteiliais (ir konfeti). Iškart po to HLM (Habitation à loyer modéré – socialinis būstas vertėjo past.) Paryžiaus miesto biuras buvo šturmuotas po viduje buvusių žmonių evakuacijos. Reikalavimas: sustabdyti skvotu išmetimus ir mentų patruliavimą. Nepatikėsi, bet žiniasklaida apie tai nešnekėjo.

« Skvotas, šiandien, negali
pragyventi, nesusidūres
su baimės, pinigų,
kontrolės ir kolektyvinių
gyvenimo problemomis. »

ZANZARA ATHEE